

De Regenboog & Vlietdam

Regina Jansen

© Foto's omslag Regina Jansen

Meer boeken van Regina Jansen in de Vlietdam reeks

- De dag dat alles anders werd 2020 paperback ISBN 9789463988063
- De Regenboog 2020 paperback ISBN 9789463988483
- Leef Beleef 2020 ISBN: 9789403605753

De Kronieken van Sheira

Een fantasie verhaal vol liefde voor de natuur en ontdekkingen

Sheira antwoordt de roep van het Huis en komt op een vreemde planeet terecht. Met een Nacht Wezen en een mysterieus wezen gaat ze op zoek naar de schat der schatten. Sheira ontdekt steeds meer voorbij de horizon en haar gevoelssteen. Ze is niet de enige.

ISBNnummer 9789403662046

Regina's Dagboek

vol positiviteit, gouden momenten en sprankelende reizen

Regina presenteert trots haar dagboek. Vol avonturen en geluk. Met liefde geschreven over bomen bezoeken, concerten Dolly Dots, Pink Floyd, Boudewijn de Groot en Sandra van Nieuwland. Mijn kever, mijn huisdieren. Mijn dagboek!

ISBN nummer 9789403668406

Uitgever: Mijnbestseller.nl

© 2023 geschreven door Regina Jansen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Alle voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijfster. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval

Personages:

Vlietdam

Gerda Wijkstra, moeder van Marcel Wijkstra, eigenaar befaamde bomenkwekerij en net getrouwd met Vera van Kampen die de boerderij van haar grootouders geërfd heeft, dat in dit boek omgetoverd wordt tot bed en breakfast Leef Beleef! Ze zijn de pleegouders van Roos, waarvan de moeder Nicole van de Berg helaas zelfmoord gepleegd heeft

Peter Wijkstra, jongste zoon van Gerda en broertje van Peter.

Werknemer bomenkwekerij Rob en helper Leef Beleef!

Lisette, moeder van Sandra en vrouw van aannemer Jeroen van Winteren

Vera Wijkstra – van Kampen Leef Beleef!

Thijs, werknemer bomenkwekerij en privé chauffeur van Roos.

Wilma is de moeder van Thijs

Anita en dochter Patty; inwoners van Vlietdam

Melissa van Doorn. Schilderes overleden

Suzanne Schuurman rijdt gasten van Leef Beleef, heeft een paardenstal en woont aan de andere kant van het dorp.

De Regenboog

Marjolein & Bart Dekker. Zij werkt op het gemeentehuis en is politiek actief en hij is aannemer gespecialiseerd in oude, monumentale panden en uitzonderlijke bouw.

Werknemers Fred; vader van Jasmijn (vriendin van Fay) en tweeling Twan en Glen en Nico en Maarten, een hele lange man die graag in houtbewerking doet van en partner van Mieke Vermeulen beeldhouder.

Leonieke van der Meer schilderes in mooie sprookjesachtige taferelen. Draagt graag aparte lange jurken.

Laura Kramer, taxichauffeuse, maakt prachtige kettingen. Ze is (samen met Fientje) pleegmoeder van Fay. Laura heeft een relatie met Jeroen

Bloemenkamp, directeur van een school en hij heeft twee pleegzonen Timo en Dustin geadopteerd.

Fientje Jansen de moederkloek van de voormalige school Regenboog en is partner van Koen die werkt in de gehandicapten zorg afdeling tuingroep.

Zangeres Anneloes met haar band Richard, drummer Frank van der Velde en Teun Meinen. Met November.

Aanstaande nieuwe bewoonsters: Sara Zomer en Mara de Groot.

Overige mensen

Judith van Zomeren dochter Cassie en Menno 6 jaar

Theo narcist, ex van Veronique

Harry met oude kat Diva op wereldreis

Lotte, pleegkind van Fientje

Dieren

Sheena, herdershond van Vera

pony's Truus en Bloemen

Rex hond van Veronique

Kat. Een kat uit het Kattenhuis van Leef Beleef!

Poes, de kat van Leonieke van de Regenboog

Hond is de grootse hond die meespeelt van Maarten woonachtig in de Regenboog

Hoofdstuk 1

Het was een geweldige avond. Anneloes zette haar eerste lied in en iedereen zong en zwaaide met de maat mee.

Thijs, achter het mengpaneel, klikte de spots aan en uit en liet de muziek perfect uit de speakers rollen. Hij stelde de drum iets bij en zag Anneloes tevreden knikken.

Laura en Fay zwaaiden met het spandoek. Anneloes liet de laatste toon van het eerste liedje wegsterven en een groots applaus barstte los.

“Hallo Vlietdam.” Een gejuich zwol op.

“Het was een donkere nacht.” Ze begon haar verhaal, toen het wat rustiger werd en alle aandacht kreeg. “Alles was donker. Alleen een nooduitgang lampje brandde. De koffers waren zo ontzettend zwaar.”

Anneloes zag Fientje glimlachen. “En daar stond ik dan. Een dichte deur, die mij scheidde van een thuis.” Ze pauzeerde even voor het effect. Iedereen luisterde. “Alles was rustig. Ik aarzelde en drukte op de bel en opeens hondengeblaf.” Thijs liet een korte drum horen. Sommige mensen schrokken. “Zo kwam ik aan op de Regenboog.” Anneloes ging zitten op de kruk.

“Zo even zitten.” Ze nam een bevallige houding aan. “Na een lange, maandenlange toer als een ABBA coverband was ik eindelijk thuis gekomen in een voormalige school waar allemaal bijzondere mensen wonen.” Ze zag Fay glunderen en haar vriendin Jasmijn aanstoten. “En daar voel ik me thuis. De eerste week heb ik alleen maar geslapen en gegeten en uiteindelijk werd ik weer geroepen door de muziek. Dit nummer schreef ik als eerste.” Thijs startte het volgende nummer op de computer. Anneloes vertelde maar niet dat ze er een gebroken hart aan overhield. Dat paste niet op een avond als deze. Bovendien had ze niets meer van hem gehoord. Ze was sindsdien ook niet meer in de spotlights getreden. Dit was haar eerste publieke optreden en ze vond het heerlijk. Het was een geweldig publiek. De zangeres in haar begon aan haar nieuwe nummer. Ze had alle muziekstukken en achtergrond koortjes zelf ingezongen. Dagenlang had ze geschaafd en gekneed aan haar lied en ze was echt blij dat het goed overkwam, al kenden de mensen het niet.

Veronique had opeens de tranen in haar ogen. Mieke zat naast haar en hield opeens haar hand vast. Dankbaar kneep ze even terug. Marcel ging bij Vera staan en gaf haar zijn mobiel. Hij omarmde zijn vrouw en Vera keek even naar het beeld van een drone, die een leeg huis liet zien. Het huis van Melissa van Doorn. Daar was alles donker en voor zover ze het kon zien was alles leeg. De garagedeur stond open en liet een afgedankte bank en een paar matrassen zien

naast een oude kast. Vera slikte en gaf de mobiel terug. Vlietdam had een bewoner minder.

“Je was geweldig.” Patty liet zich op de foto zetten met Anneloes nadat ze haar handtekening had gevraagd en gekregen. In de verte sloeg de kerkklok elf keer. “Ik hoop zo dat je wat cd's uitbrengt.”

“Ga ik over nadenken. Op YouTube kun je wat oudere video's vinden.” Achter Anneloes waren Peter, Thijs en Maarten bezig de bus vol te laden. Anneloes had een enorme bos bloemen gekregen en Vera had wat opgenomen voor de Leef Beleef website en Facebook. Veronique was bezig met het opruimen van stoelen en tafels. Wilma hielp haar. Lisette en Jeroen vertrokken net met de slapende Sandra. Even keek Veronique hen na. Lisette had niets tegen haar gezegd. Ze vroeg of dit kwam omdat het er niet van gekomen was of was er meer aan de hand? “Veronique.” Wilma was aan het wachten totdat ze een tafel optilde. “Die hoort daar.” Veronique wees naar een hoekje in de tuin.

Vera liep naar Veronique. “Marcel heeft Rex al uitgelaten.” Ze begon de stoelen weg te halen.

“Laat de platen maar liggen. Dat doe ik morgenvroeg wel met de heftruck.” Thijs hielp mee met de stoelen. Ze zwaaiden de laatste bezoekers weg en even later vertrok Maarten ook met de bus. Thijs en Wilma waren de laatsten. Thijs tilde de fiets in zijn auto en zette die snel vast. “Welterusten Veronique.” Vera haakte in bij Peter die haar veilig naar huis bracht.

De stilte daalde over Leef Beleef! De gekleurde lampen gingen uit en de sterren en de halfvolle maan werden zichtbaar. Veronique ging op de veranda zitten en haar hoofd werd rustig. Ze had genoten van het optreden. Menigmaal had Anneloes Kolkman haar hart beroerd met het zingen. Het was wel koud nu de zon weg was. Ze sloeg haar armen om haarzelf heen. Het was hoog tijd om naar bed te gaan. Morgen was het vroeg dag en ze had al zo weinig geslapen. Bijna iedereen van Vlietdam was er geweest en Melissa had destijds een toegangkaartje gekocht, maar ze was er niet. Veronique dacht hoe ze haar gisteren aantrof. Het was alsof ze slecht nieuws had gehad. Blijkbaar was ze al aan de alcohol. Misschien moest ze morgen na haar werk langsgaan al durfde ze niet zo goed na wat er gebeurd was afgelopen nacht. Alweer begon het te gloeien in haar. Langzaam stond ze op om naar bed te gaan al was ze ervan overtuigd dat ze niet kon slapen. Even later sliep ze.

Vera bladerde door de webpagina's van een makelaar. Ze keek naar de lege kamers waar nog voor een week geleden Melissa van Doorn had gewoond. Er stonden maar een paar foto's op en dat had een reden wist ze. Wie die woning koopt moest nogal wat opknappen. Isolatie, de tuin, behangen en schilderen. Tijdens de dorpsomschrijving stond zij ook vermeld. Dat gaf haar een gevoel van trots. Marjolein had gisteren verteld dat volgende week de wegwijsbordjes vanaf de stad naar Leef Beleef! werden geplaatst. Daar was ze blij om geweest, maar ze wist dat ze meer drukte moeilijk aankon. Ze wilde niet nog meer weiland voor de pony's opofferen voor parkeerruimte. Gisterenavond kon het maar net. Auto's half op het fietspad en in de berm. Ze wilde geen ongelukken. Gelukkig namen veel dorpingen het pas aangelegde fiets- en wandelpad langs de weilanden heen. Dat scheelde.

Ze zat op het terras achter de laptop, druk bezig met de Facebook pagina bij te werken en wat rekeningen waren net verstuurd.

Veronique kwam zwijgend tegenover haar zitten. Ze herschikte haar vlechten opnieuw in een staart. "Wil je thee?" Vera pakte een uitgeprint rooster en schoof het naar haar toe. "De huisjes voor de komende week." Ze had een schema gemaakt wie er weggingen en wie er kwamen. "Nee dank je. Wil je nog koffie?" "Doe maar een glas water." Veronique stond op en nam haar lege mok mee. Het was half bewolkt. Sommige gasten zaten nog in het huisje en een paar waren naar de stad toe.

Vijf minuutjes later kwam Veronique met een glas water en zwijgend zette ze die voor Vera. "Hoe vond je het gisteren gaan?" Vera begon met een inleidend praatje. "Waren er nog punten vatbaar voor verbeteringen?" "Ik kan niets bedenken. Het was wel druk soms bij de toiletten." "Ja." Vera knikte. "Misschien had ik een paar dixies moeten plaatsen. Gelukkig waren de meeste Vlietdammers thuis al gegaan."

Doe jij maar, had Lisette gezegd. *Zeg jij het maar*. En daar zat ze dan. Zij mocht het vertellen.

"Erg onverwachts is Melissa vertrokken." Ze schoof de laptop naar haar toe waarop haar huis op de makelaarssite stond. Veronique keek er intens na. Vera zag dat er tranen in haar ogen schoten hoewel ze het probeerde te verbergen. Ze stond op en liep om de tafel heen en gaf haar een enorme knuffel. "Jij blijft toch hier." Ze bleef haar vasthouden. "Waag het niet om weg te gaan."

Tenslotte liep ze weg en liet haar achter.

Veronique keek naar de website, naar de vijf foto's en de plattegrond van het huis. Er was zelfs een video gemaakt die nog geen minuut duurde. Ze kon het niet geloven. Op de foto's waren alle schilderijen weg, de gezellige woonkamer.

De lege keuken en de rommelige achtertuin. Ze zag de bamboe met de overgroeide boeddha tuin op de foto.

Melissa was weg. Binnen vierentwintig uur was ze verdwenen. Spoorloos. En Veronique wist dat zij de aanleiding was. Ze pakte het glas water en nam een paar slokken. Ze was heel verdrietig, toen ze daar aankwam. En dronken. Veronique veegde over haar ogen. Ze heeft nooit geweten waarom ze Melissa zo aantrof, ook niet gevraagd. Was ze toen van plan om weg te gaan? Of was dat omdat zij midden in de nacht wegliep?

Nietsziende staaarde ze naar de foto's en informatie. Melissa van Doorn was weg. Ze had verloren. Maar wat had zij Veronica van Winteren gewonnen?

Mieke Vermeulen had plezier in haar eerste cursus op Leef Beleef. Op deel was ze druk bezig om mensen te helpen met het maken van een dienblad. Het was erg gezellig, maar toen ze eindelijk weer terugkwam op de Regenboog en de spullen in haar lokaal had neergezet plofte ze erg moe bij Fientje die aan tafel zat en aardappels schildte. "Hoe was het?" "Geweldig. Volle bak. Maar wat vraagt het energie." Ze pakte een banaan van de fruitschaal. "Je komt handen te kort. En het is een gehaast om alles op tijd af te krijgen. Er zit een stuk sociaal gebeuren in." Ze at de banaan op en begon met potlood op een stukje krant uit te rekenen hoeveel ze had verdiend "en weet je wat ik verdiend heb met aftrek van de spullen?" Ze keek Fientje wat geschrokken aan "Vijfendertig euro, nog wat. En ik moet Laura nog benzinegeld betalen." "Het leven van een kunstenaar gaat niet over rozen." Fientje keek haar medelevend aan. "Nee over doornen. Vijfendertig euro Fientje. En ik heb daar vier uur gezeten en hier nog de voorbereidingen." "Niet eens een tientje in het uur." Fientje knikte meelevend. "Ik heb wel wat kleivoorraad overgehouden. En de spatels zitten er ook bij." "En je verkoopt wat via Leef Beleef!" wees Fientje haar op het feit. "Ja. Dat is waar." Ze leunde achterover. "Over vier weken weer. Ik wil dan een ornament maken. Dat moet te doen zijn. Ik hoef dan niets te kopen." "Dan verdien je meer."

Fientje gooide de schil bij de aardappelschillen. "Ja hè. Laura heeft het handig aangepakt. Zij liet soms wat kettingen kopen en de mensen konden dan twee kettingen maken van één. Ze verdiende dus meer en gaf minder informatie prijs."

"Zo heeft ieder zijn eigen werkwijze." Fientje omarmde haar. "Je doet het goed. Je maakt nu winst en je verkoopt ook meer." Mieke knikte. Ze vond haar leven ook heerlijk met het werken en wonen in de Regenboog en de meest fantastische vriend te hebben die een vrouw zich kon wensen.

Opgewonden zat Timo te wachten op de rest op het schoolplein. Zijn fiets was bepakkt en hij had er een fietskar achter gebonden. Jasmijn stopte haar spullen daarin. Fred keek naar zijn dochter en ze knikte naar haar vader. Zelfs hij had er wat moeite mee hoewel hij alle vertrouwen had in zijn dochter. De tweelingbroertjes Twan en Glen waren in allerlei staten geweest, toen ze hoorden dat hun zusje naar dat gave piratenschip gingen en zij niet. "Dat betalen ze van hun spaargeld. Als jullie zo oud zijn als Timo en Dustin en het zelf betalen en enige wijsheid bezitten mogen jullie ook." Fred moest een beetje glimlachen, toen de jongens mopperend weggingen, vastbesloten om te sparen. Gelukkig kwamen ze daar niet zo ver in.

Dustin zette de fiets van Fay klaar. Hij checkte de banden. "We kunnen. Waar blijft ze?"

Laura sloeg haar armen om Fay heen in het schoolgebouw. Ze drukte haar tegen zich aan. "Heel veel plezier. Ik heb het fototoestel in je nachtpapier gewikkeld en daar zitten ook extra batterijen bij. "

"Ik ga je missen." Fay had er zo lang naar uitgekeken, maar, toen het zover was wilde ze niet weg. "Je kunt mij altijd bellen." Laura hief het gezichtje van het meisje op. "Je gaat heel veel plezier hebben. En de tijd vliegt voorbij. Voor je het weet is het weer tijd om terug te gaan." Ze duwde haar zachtjes naar buiten. "Ik moet nog afscheid nemen van Mieke en." "Dat heb je al gedaan." Laura was blij dat ze wijselijk in hun kamers bleven. Ze pakte de tassen en de rugzak en drukte nog een kus op haar haren.

Timo's geduld was op. Voordat hij wat kon zeggen zei Laura snel. "En er zit nog wat lekkers in de tas van Fay. Pas openmaken als jullie er zijn en niet eerder." Ze hielp Jasmijn de spullen in de fietskar te doen en Fred bond de rugzak onder de snelbinders van Dustin die zijn oranje veiligheidshesje aantrok. "Heel veel plezier. Denk erom achter elkaar aan fietsen." Hij pakte zijn mobiel en maakte een paar foto's tijdens het uitzwaaien en wegfietsen. "Daag. Daag."

Laura kreeg toch een brok in de keel, toen ze haar meisje zag wegfietsen. "Went het?" Ze ging bij Fred staan. "Nooit. Ondanks dat je weet dat je je kinderen zo goed mogelijk hebt voorbereid." "Gelukkig heb ik nog een geheim wapen." Ze haalde haar mobiel tevoorschijn en apte naar Vera: *ze zijn net vertrokken. Zou je zo een drone willen lanceren? Dank je.* Fred keek haar aan. "Laat ze het maar nooit weten."

"Nee. Bovendien stelt Vera nog wat vragen als ze daar zijn en ze houdt een oogje in het zeil."

“De eerste keer kreeg ik Bart en Maarten zo gek dat ze vermomd op de route stonden, toen Jasmijn alleen naar school fietste. “Dat heb ik nog lang moeten horen, vooral toen Jasmijn de verkeersregels nog beter naleefde dan ik.” Fred stootte haar aan. “Tijd voor koffie.”

Ze liepen naar binnen.

Vera moest een beetje lachen, toen ze de app kreeg van Laura. Wat een bezorgdheid. Maar ze werd zelf moeder. Wellicht zou ze zelf ook zo worden. Ze schoof achter het bureau vandaan. Gelukkig was haar administratie bijgewerkt. Ze rekte zich uit en liep naar de keuken om aardappels te schillen. Gerda was de stad in en zou voorlopig niet terugkomen. Kon ze ook wel eens gebruiken. Een schoonheidsspecialiste en de kapper. Ze dopte de boontjes en zette alles klaar voor vanavond. Met Roos aan de hand liep ze langzaam naar de boerderij. Ze zag Veronique in het tuinhuisje op de grens zitten met een schetsboek op haar schoot. “Goedemorgen.” Roos liet haar hand los en rende schattig op haar af. “Roos.” Het was alsof Roos als enige vreugde kon schenken in het leven van Veronique. Sinds Melissa spoorloos vertrokken was leek ze vaak verdoofd. En Vera zag dat ze geen enkele poging tot schetsen had gemaakt. Maar ze deed ook geen moeite om haar op te sporen. Roos was gelukkig in staat om daar doorheen te dringen. Roos bukte en plukte een grasspriet en gaf die aan Veronique die het geroerd aannam. “De kinderen komen er zo aan. Hou je een oogje op hen?”

Veronique knikte. “Mag ik Roos tekenen?” Dat vond Vera positief. “Natuurlijk.” Ze liep alleen verder en keek even later achterom. Nu tekende ze wel. Haar potlood vloog over het papier. En weer had Roos zonneschijn gebracht. Wat was het een bijzonder kind.

Even later hoorde ze ‘we zijn er bijna’ door een enigszins vals kinderkoortje. Ze keek even hoe laat het was. Daar hadden ze lang over gedaan. Ze hadden vast een rustpauze genomen. “Timo. Wacht even.” Ze hoorde een meisjesstem luid over de weg schallen. “Wacht even voor die auto.” “Die slaat daar af. We kunnen.” Mm, Gerda was vast thuis gekomen. Vera ging bij het kattenhuis staan. En daar kwamen ze. Twee jongens en twee meisjes met een fietskar aangefietst. “We zijn er.” Ze maakte een foto en stuurde die naar Laura. “Welkom op Leef Beleef!” Vera maakte een weids gebaar. “De fietsen kunnen hier neergezet worden.” Dat ging rommelig. Jasmijn kwam met een telefoon naar Vera toe. “Dank u. Kunt u een foto maken van ons?” Meteen gingen ze bij elkaar staan. Vera zag hoe stoer Dustin bij de fietskar ging staan, meteen gevolgd door Timo. De meisjes sloegen een arm om elkaar heen. Ze maakte een paar foto's en

Jasmijn bedankte haar. "Oh, we hebben wifi." Vera zag dat ze de foto's doorstuurde naar haar ouders. "Ik had eerst een paar vragen." Al zag Vera dat ze inderdaad verantwoordelijkheidsgevoel hadden. "Wat doen jullie als er brand uitbreekt?" "Dan rennen we meteen naar buiten en Jasmijn belt 112." Dustin zei het bijna plechtig. "En wat zeggen jullie dan?" "Brand aan de Eikenlaan bij Leef Beleef in Vlietdam." Ditmaal was het Jasmijn. "Heel goed. En wanneer er iemand in de vingers snijd en er stroomt heel veel bloed uit?" "We hebben geen messen bij ons." zei Timo snel. "Dat ligt eraan. Als er echt heel veel bloed is dan binden we een theedoek of zo erom heen en bellen 112. Anders plakken we een pleister erop en lopen hiernaar toe." Weer was het Jasmijn die antwoordde. Vera was onder de indruk van haar doortastendheid. Het was duidelijk dat zij de leiding had. Ze stak haar duim omhoog.

"Welkom. Lopen jullie mee?" Vera pakte al een tas, maar Timo nam het van haar over. "Dat kunnen we zelf." Ze liepen achter haar aan naar het piratenschip al wisten ze de weg. De ophaalbrug was dicht en de poort was op slot. "Hebben jullie een code in gedachten?" De ogen werden nog groter en meteen overlegden de kinderen hardop met elkaar. "4 3 2 1." Timo zei het plechtig. Snel stelden ze de code in, deed de klep dicht van het sleutelkastje en stapte achteruit. "Denk erom. De vlag dient gehesen te worden wanneer jullie er zijn." "Iedereen drukt een nummer in." Dustin liet Fay voorgaan. Vera zag hoe iedereen een nummer indrukte, waarna de grote sleutel uit het kastje werd gehaald. De jongens begonnen aan het grote tandwiel te draaien om de brug naar beneden te draaien. Dat ging snel en met hun bagage liepen ze naar de deur die Jasmijn mocht opendraaien. "Veel plezier." Vera liep glimlachend weg. Dat zat wel goed. Ze zouden de tijd van hun leven hebben.

Ze appte naar Laura. *Dat zit wel goed met ze. Jasmijn heeft duidelijk de leiding. Ze zijn nu avontuur aan het beleven op het piratenschip Tropisch Avontuur Zwarte Parel.*

Met Roos lukte het wel. Vrijwel moeiteloos tekende en schetste ze bladzijde voor bladzijde vol. Roos was druk bezig in haar kleine wereldje. Ze wees naar een vlinder, plukte een bloem en gaf die aan Veronique. Maar toen Roos er een beetje genoeg van had liep ze naar de boerderij. Snel liep Veronique er waakzaam achteraan. Nog altijd had ze schuldgevoelens dat ze in slaap was gevallen en Roos naar de weg wilde. *(zie Leef Beleef!)* "Kom we gaan naar mamma." Ze hield haar bij de hand en Roos liet haar pas los, toen ze Vera zag bij het kattenhuis, net klaar met stofzuigen. Bijna op een rijtje zaten de katten te wachten tot dat nare ding weg was. "Oh, dat had ik moeten doen." Veronique

hielp haar met de stofzuiger op te ruimen. “Oh nee.” Vera tilde Roos op en zette haar op haar arm. “Zullen we maar eens naar oma gaan?” Roos lachte en greep naar de zon.

“Heb je wat tekeningen gemaakt van Roos?”

“Schetsen. Ze liggen er nog.”

“Wil je daar een paar schilderijen van maken? Dan hangen we die op je slaapkamer, Roos.” Die vond het allemaal best.

“Hoe wil je het hebben?” Veronique werd onzeker.

“Dat is aan jou. Twee schilderijen. Een voor Gerda en een voor Roos.” Vera knuffelde haar even.

“Het lukt nog niet erg om een yoga lerares te vinden die hier yogalessen wil geven. Dat gaan we vandaag regelen.” Ze liepen naar het tuinhuisje op de scheiding en Veronique keek naar wat ze gedaan had. Opeens miste ze Melissa, want zij wist hoe ze dat moest doen. Langzaam liep ze terug met haar spullen. Ze had op internet een speurtocht gehouden, maar kon geen berichten vinden over de schilderes. Misschien wist die tatoeëerder in Utrecht waar ze was, maar die durfde ze niet op te bellen. Ze dacht aan de schetsen die Melissa had gemaakt van haar. Die waren vast in de prullenbak gegaan. Er was vast wat ergs gebeurd. Ze liep terug naar de boerderij en ruimde daar wat op. Een schilderij. Ze keek nadenkend en opeens had ze wat. Ze haalde haar ezels en een lege canvas en begon naar voorbeeld een roos te schilderen. Daar zou het gezichtje van Roos in komen. Toen ze ophield deden haar vingers pijn en ze voelde zich flauw van de honger. Kinderstemmen, die bij het piratenschip aan het spelen waren, drongen tot haar door. Ze legde alles aan de kant en ging naar binnen voor een boterham. Al een paar dagen had ze niets van Lisette gehoord en ze miste haar. Een paar eieren gingen in de pan en ze legde een paar boterhammen klaar. Ze gaf Rex zijn eten en aan de keukentafel ging ze alles opeten. Een lange avond lag voor haar en ze zag er tegenop. Met Rex ging ze op de bank liggen en zette muziek op. Sinds het vertrek van Melissa had ze nog niet gepuzzeld. Ze probeerde tot een besluit te komen. Moest ze proberen Melissa op te sporen? En dan? Wat moest ze dan zeggen? Wat wilde ze dan zeggen? Gedachteloos aaide ze haar hond en stond op, toen de lp op het einde liep. Ze had geen noot gehoord en zette hem nogmaals op. Het maakte niet uit, uiteindelijk deed ze niets, toonde geen eigen initiatieven, liet zich gewoon met de stroom mee drijven en vond het wel prima. Ze sloeg haar arm om Rex en luisterde dit maal wel naar de muziek.

“Kom Rex, we gaan een stukje lopen.”

Buiten was het een stuk afgekoeld. Een frisse wind waaide door Vlietdam en de zon was al aardig gezakt aan de horizon. De kinderstemmen van het piratenschip waren verstomd. Blijkbaar waren de kinderen weg of naar binnen.

Het leek alsof ze de enige buiten was, toen ze via het pad door de weilanden naar het dorp liep. In de verte zag ze de pony's bij elkaar staan, die hinderlijke vliegen voor elkaar aan het verjagen waren. Veronique draaide zich om en keek vanaf een afstand naar de weg en de boerderij, die nu klein en grotendeels verstopt leek achter de groene tuinen en heggen. Rex ging bij haar staan en samen keken ze naar hun wereld. Een paar kraaien vlogen over hen heen en ze hoorde de luide roep van de scholekster die op afstand volgde. Dat er zo'n hard geluid uit zo'n vogeltje kon komen.

Na een aarzeling liep ze langs het huis van Melissa. Een bord van de makelaar was voor in de bamboetuin de grond in geslagen. De boeddha stond er nog altijd. Ze was dus echt weg. Nu zag ze het met eigen ogen. Ze liep aarzelend naar achteren en keek door de stoffige ramen naar binnen. Het raakte haar diep dat alles weg was. Onwillekeurig deed ze een stap naar achteren. De keuken lag er verlaten bij en het gras in de tuin was een keer gemaaid en het dode gras lag er onopgeruimd bovenop. De garagedeur stond op een kiertje open en was leeg. Het gaf haar een draaiërig gevoel. De deur naar de kamer stond ook op een kiertje. Die was ook leeg. Weg waren de talloze schilderijen, de penselen, wierook, de bank. Alles weg. Veronique moest slikken.

Met tranen in haar ogen liep ze terug. Even wilde ze nog naar Lisette gaan, maar besloot het toch niet te doen. Ze wilde alleen maar naar bed toe.

Laura was bezig de laatste bestellingen in te pakken. Bij iedereen deed ze haar visite kaartje erbij en een simpele ketting met een bloemetje of een vlinder er gratis bij en begon de dozen dicht te doen. Ze had haar bestellingen gelukkig bijgewerkt en ze slaagde er zelfs in om de wachttijd niet te lang te laten oplopen. Ze tapete de dozen dicht en net, toen ze de stapel naar beneden kwam brengen kwam Jeroen binnen met een bos bloemen. "Kijk eens. Voor jou. Mag ik je uit eten nemen?" Ze stond niet vaak met een mond vol tanden, maar nu wel. Ze had hem helemaal niet verwacht. "Eh." Het werd gelijk oversteken. Hij de pakketten en zij de bloemen. Ze pakte een vaas en deed er water in. Ze schikte snel de bloemen erin. Dat was geen goedkoop bosje zag ze. "Dank je." Beiden waren erg druk geweest met hun eigen leven en er was maar weinig contact geweest en als ze contact hadden dan betrof het de kinderen.

"Wat had je in gedachten?" Ze zette de prachtige boeket op haar werktafel.

"Lekker een restaurantje pikken op mijn kosten. Jij mag het uitzoeken." "Ik trek

even wat anders aan.” In haar vuile spijkerbroek kon ze niet naast de knappe man in pak aankomen. Ze haastte zich naar haar kleding kast. Jeroen had zich discreet afgewend. Daar trok ze haar kleding uit en koos voor een blauw jurkje. Ze werkte haar ogen nog bij en nam lipstick mee.

Jeroen had nog altijd de pakketjes in zijn handen. “Zet maar in de hal neer. Morgen komt de post ze ophalen.” Laura stak haar hoofd even in de keuken. “We gaan uit eten. Je hoeft niet op mij te rekenen, Fientje.”

“Fijne avond.”

En een kwartiertje later zaten ze in een gezellig restaurantje bij het raam. Laura deelde de foto's die Fay haar had toegestuurd en Jeroen die van zijn jongens. “Ze hebben plezier bij het Piratenschip. Overmorgen fietsen ze weer terug.” Laura legde haar mobiel weg en nam een slokje van haar wijntje. “Ik had de neiging om ze stiekem op te zoeken, eens kijken hoe het daar gaat, maar ik ben maar snel gaan stofzuigen.” Jeroen pakte een plakje stokbrood en smeerde er kruidenboter op. Hij gaf het aan Laura. “Ik mis haar.” Ze nam het aan en at het op. Jeroen knikte. Hij smeerde er eentje voor zichzelf. “Het huis is zo leeg zonder hen.”

Ze proosten. “Op de kinderen.”

Het werd stil. Laura keek het restaurant rond. Het was niet zo druk, maar ze waren ook wel wat vroeg. “Die hebben plezier.” Laura keek Jeroen aan. Was er een reden dat hij haar had uitgenodigd? “En wij lopen met onze ziel rond.” Jeroen gaf haar weer een voorafje. Zwijgend nam ze een hapje. Tja, eigenlijk had hij een beetje gelijk. Ze miste Fay meer dan ze had gedacht. Vooral de momenten voordat ze ging slapen waren kostbaar. Soms las ze wat voor of ze praatten wat. Hun gesprekken konden heel diep gaan.

“Laura.” Jeroen raakte haar zachtjes aan. “Je keek heel verdrietig.” Laura at snel haar broodje op en pakte haar glas. “Volgende keer, ga ik mee.” Ze speelde met de wijn in het glas. “Ik ook.”

Laura lachte weer. “Je zou het prima doen als Piet Piraat.” Ze zwegen, toen het bestelde eten op tafel werden gezet. Als laatste volgde een karaf water. “Dank je.” De serveerster verdween en de eerste tien minuten werd er flink doorgegeten.

“Weet je.” Jeroen schepte voor de tweede keer de gebakken aardappeltjes op, gevolgd door salade. “De laatste tijd was ik druk bezig met de jongens natuurlijk, maar ook met school. Na dat gedoe in die rechtbank heb ik me nogal ingegraven in het schoolwerk. Ik wilde even van niets weten en had tijd nodig om dit een plekje te geven.”

“Begrijpelijk.” Laura deed wat champignon saus over haar eten. “Ik wil je wel zeggen dat je belangrijk bent in mijn leven.” Jeroen liet zijn vork zakken en keek Laura aan, die opkeek. “Het is nu de vraag hoe we verder gaan vanaf hier. Gaan we ermee door? Laten we het groeien of laten we het hierbij?”

Laura's gezicht verried niets, maar diep in haar begon het te stormen. “Wat wil jij?” Ze nam een hap van haar eten en dwong zichzelf langzaam te kauwen. “Ik wil graag verder met jou.” De woorden van hem, zacht uitgesproken, bleven even boven het eten hangen.

Laura voelde haar hart luid kloppen. Ze legde haar vork neer en nam een slokje van haar water. Ze wist dat Jeroen ongeveer vijf jaar scheelde met haar. Hij was ouder. Toen ze naar elkaar groeiden had ze informatie over hem opgezocht. Hij had de jongens nu een jaar of vier en hij was enig kind. Hij had een koophuis en in jaren geen serieuze relatie gehad. Hij stond goed aangeschreven op zijn school en deed zijn werk meer dan goed. Zelfs hun sterrenbeelden pasten goed bij elkaar.

“Ik wil ook verder met jou, heb ik altijd gewild, maar ik ben nog niet zover dat ik de Regenboog verlaat.” Ze keek hem recht aan. “Ik woon er net en het bevalt goed. Ik hou van de mensen daar en ik weet dat ik ze niet verlies als we verhuizen, maar ik ben nog niet zover.”

Ze zag dat Jeroen dat antwoord niet wilde horen. “Had je snel willen trouwen? Samenlevingscontract?” Ze onderzocht zijn gezicht.

“Ik wil wel dingen geregeld zien op papier, maar dat heeft een praktische oorzaak voor de kinderen.” Jeroen legde zijn bestek neer en dronk van zijn wijnglas.

“Dat is te begrijpen en goed.” Laura nam nog een hap eten. “Vorig jaar woonde ik nog in een flat dat nu gesloopt is. Vorig jaar wist ik nog niet eens over het bestaan van de Regenboog hoewel Marjolein en Bart er al volop mee bezig waren. Vorig jaar om deze tijd reed ik een andere schoolrit en was Fay niet in mijn leven.” Ze pakte Jeroens hand. “Geloof me. Ik was een vlinder in het leven, deed wat ik wilde en had aan niemand verantwoordelijkheid af te leveren. En nu, een jaar later is Fay er en jij ook met je jongens.”

Ze stopte even en dacht na. “Ik hou van Fay, al moest ik even wennen en omschakelen. Ik heb sommige dingen niet zo geweldig aangepakt, maar we zijn nu al een heel eind en Fay is hard op weg om een geweldige meid te worden, dankzij Jasmijn en jullie en Fientje. Ik wil nog maanden tot een jaar of zo op de Regenboog zijn. Geen idee hoelang, maar het is een goede plek voor haar en voor mij.” Dat laatste kwam er zacht uit.

Jeroen zei eerst niets. Laura kon zien dat hij haar nieuws niet fijn vond te horen. Ze zag hem slikken, en dat was geen eten. Hij knikte langzaam. “We zijn ook van die rare omgangsregeling van haar vader af. Anita de Jong van jeugdzorg vertelde dat hij in de gevangenis zit vanwege inbraak.” Ze pakte haar wijnglas en dronk het laatste restje op. “Maar het even blijven op de Regenboog betekent niet dat ik niet om je geef, en de jongens.” Ze zette haar lege glas neer. Even wilde ze zijn hand weer vastpakken, maar zijn gezicht stond zo gesloten. Had ze hem gekwetst? Hij schoof zijn stoel achteruit en mompelde amper verstaanbaar, “even naar de wc.”

Ongerust zag ze hem weglopen. Liet hij haar zitten? Kon hij haar niet begrijpen? Jeroen die voor alles en iedereen klaarstond? Het eten smaakte haar niet meer. Ze schonk nog een glas water voor zichzelf in en dronk het langzaam op. Ze probeerde ongemerkt naar buiten te kijken, naar de ingang van het restaurant, vrezend Jeroen snel weg te zien lopen, maar ze zag alleen een oudere stel met een rollator langs lopen. Stom genoeg had ze haar portemonnee thuis laten liggen. Alleen haar mobiel lag naast haar. Gelukkig kon ze daar ook mee betalen. Wat bleef hij lang weg. Ze ging echt serieus denken dat hij haar had laten barsten. Ze at haar bord leeg en keek naar de zijne, nog halfvol. Dat had ze nooit gedacht van hem, dat hij haar liet barsten. Maar in plaats van boos werd ze verdrietig. Ze gaf oprecht om hem.

“Sorry, dat het zo lang duurde. Ik kwam een kennis tegen en.”

Verder kwam Jeroen niet. Laura reageerde impulsief en recht uit haar hart. Ze stond op en omhelsde hem innig, toen hij net wilde gaan zitten. Haar stoel viel op de grond. “Wat een welkom.” Was het nou verbeelding of bloosde Jeroen? Ze gingen zitten. “Wen er maar aan. Regelmatig word ik aangesproken door ouders of oud-leerlingen en ben soms te laat terug.” Laura glimlachte breed en keek in zijn lachende gezicht. Hij hief zijn wijnglas op. “Op ons.” Laura schonk haar wijnglas weer vol en liet het klinken met Jeroens wijnglas. “Op ons.” Ze zag zijn glimlach en zijn warme ogen die haar deden smelten. “Op ons. Op onze toekomst.” “Proost.”

Hoofdstuk 2

Leonieke keek met een somber gezicht naar haar schilderijen. Ze vond dat er teveel teruggekomen was met haar laatste expositie, die Julian had opgezet voor haar. Toegegeven, ze had daar het prinsesje uitgehangen. Terugkijkend vond ze dat ze echt een rol had gespeeld. Judith had haar trouw opgehaald en weggebracht en tussendoor met haar kinderen naar het park of een andere gratis of weinig kostende activiteit gedaan. En eigenlijk had ze niet eens zoveel last gehad van haar kinderen. Die waren al blij geweest met zo'n uitje in de schoolvakantie. Maar met aftrek van het huisje en de onkosten had ze ongeveer driehonderd euro winst op de expositie weten te scoren.

Er waren tijden dat ze er een nul achter het bedrag kon zetten. Er stond nog een expositie in Vlietdam op stapel, maar daar verwachtte ze niet veel van. Ze verkocht amper op de zaterdagen dat de Regenboog open huis had.

Toegegeven, ze was duur voor een zaterdag. Gelukkig ging het wel goed met die kleine schattige schilderijtjes in de verkoop bij Leef Beleef! Regelmatig moest ze het aanvullen. Zuchtend verplaatste ze die in een hoek van haar lokaal en ging achter haar laptop zitten die ze open klapte. Julian had destijds haar bestanden gestuurd met foto's van haarzelf en haar schilderijen en haar geholpen, eigenlijk had hij het allemaal zelf gedaan, met teksten opstellen. Ze begon met een algemene summiere update en checkte het voordat ze de e-mails naar haar adressenbestand begon te verzenden; naar alle gemeentes, expositieruimtes, kastelen, galerijen en zelfs vele grote bibliotheken en andere openbare ruimten. Tevreden leunde ze achterover en keek naar de map verzonden die al aardig vol liep. Uit ervaring wist ze dat er minder dan 10 procent zou reageren op haar mail. Maar , toen schrok ze. Ze had beter verspreid kunnen doen. De kans was nu dat alles tegelijk kwam. Wat miste ze haar maatje Julian. Hij was te druk met het werk om zijn hulp aan te bieden en haar tot steun te zijn. Hij was zelfs te druk om een cappuccino te drinken met haar.

Leonieke zuchtte. Ze had het hier echt naar haar zin en Fientje zorgde zo goed voor haar, maar ze miste toch die hele speciale man in haar leven. Maar zou ze ooit in haar leven zo iemand tegenkomen? Ze had al bewezen dat ze een zeer slechte smaak had wat mannen betreft.

Langzaam deed ze haar laptop dicht. Ze had geen idee hoe ze nu verder moest met haar leven. Ze had zelfs geen zin in schilderen. Ze stond op en ging bij Poes op bed liggen die begon te spinnen. Daar was tenminste een wezen die van haar hield zoals ze was.

Vera zat in het kantoor van Marcel haar boekhouding te doen terwijl Gerda de tafel dekte en de pan met aardappelen erop zette. De heerlijke geuren kwam haar tegemoet en ze merkte dat ze honger had. Er was even een periode dat ze niet zoveel at, misselijk door haar zwangerschap, maar dat was gelukkig maar even. Nu was het alsof ze steeds meer leek te eten. Sommige spijkerbroeken kon ze niet eens meer aan. Tevreden keek ze naar de uitkomst van de afgelopen maand. Ze maakte flink winst. Natuurlijk moest ze de lening waar Leef Beleef! mee gebouwd was afbetalen, maar de zaken gingen boven verwachting. Het gebeurde niet vaak dat er een huisje leeg stond en de workshops liepen erg goed. Ze wist dat ze de prijzen meer kon opschroeven in het hoogseizoen, maar dat wilde ze juist niet.

“Vera kom je?” Gerda bracht net een schaal vol dampende boontjes naar de tafel toe. “Ja, kom eraan.” Snel voerde ze nog wat in en sloot de computer tevreden af. Marcel kwam binnen en begon zijn handen te wassen. Hij zag er heerlijk uit met zijn haren wat door de war.

Ze schoven aan tafel en terwijl Gerda al opschepte vertelde Vera over de bijzondere rooskleurige cijfers. Gerda wisselde een blik met haar oudste zoon uit, vol liefde. Hoe anders was Vera, toen ze haar voor het eerst zag. Ze was zo gebroken en ontheemd, maar vastbesloten om hier in Vlietdam een bestaan op te bouwen. Van vrijwel het begin wist ze dat er wat was tussen haar en Maarten, al ging hun kennismaking erg stroef. Gelukkig won uiteindelijk de liefde en ze hadden zich beiden uitstekend door de tegenslagen weten te werken. Ze had wat van haar Vlietdam taken aan Vera overgedragen, want soms werd het haar teveel en Vera had ze gelukkig goed opgepakt. Dat arme kind hunkerde naar een familie en die had ze gevonden.

“Wat glimlach je.” Vera keek Gerda aan. De oudere vrouw nam een slok water. “Ja, dat gebeurt soms.” Het was meer een antwoord om haar gedachten te verbergen. “Fantastisch meid. Jouw bedrijf wordt misschien groter dan ons bomenbedrijf. “Van ons.” Vera verbeterde het bijna automatisch. “Dankzij jullie steun had ik niets kunnen beginnen.”

Gerda ving even de blik van Marcel op, die met pretoogjes luisterde. Ze knipoogde terug. Na een paar minuten vroeg Marcel “Ga je nog naar Engeland?”

“Ik denk dat ik dit jaar oversla”. Vera legde haar vork neer en keek haar schoonmoeder aan. “Wat doe je in Engeland?” “Daar woont een oude vriendin van mij. Ik ga daar soms wel een weekje heen.” “Waarom nu niet?”, wilde Vera weten. “Omdat je mijn kleinkind verwacht.” “Oh, maar dat duurt nog wel even.” Vera keek Gerda onderzoekend aan. “Zolang je er maar bent wanneer ik ga